

Predmet: Brčko – optuženi Boban Pop Kostić

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po25/14

(ovaj predmet ustupio je Osnovni sud Brčko Distrikta Bosne i Hercegovine)

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ

Optuženi: Boban Pop Kostić

Glavni pretres: 19.03.2015.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Veštak Aleksandar Jovanović

Veštak Aleksandar Jovanović, specijalista neuropsihijatrije i psihijatrije, naveo je da je na osnovu raspoložive medicinske dokumentacije za oštećenog Bukvić Muhameda, utvrđeno da isti od 1974. godine boluje od šizofrenije. Analizom njegovih iskaza koje je dao 1997. godine (pred Kantonalnim sudom u Tuzli) i 2010. godine (pred Australijskom Federalnom policijom), utvrđeno je da kod oštećenog nema ničega što bi ukazivalo na postojanje psihopatološkog procesa. Iako boluje od duševne bolesti, u trenutku davanja izjava imao je procesnu sposobnost.

Završna reč tužioca

U završnoj reči postupajući zamenik TRZ naveo je da su već na pripremnom ročištu stranke učinile nespornim činjenice da je u vreme izvršenja dela postojao oružani sukoba nemeđunarodnog karaktera, da je optuženi bio pripadnik Vojske Republike Srpske, kao i da je oštećeni bio civil. Smatra nesporno utvrđenim da je optuženi izvršio krivično delo za koje se tereti, odnosno da je 10. maja 1992. godine u logoru Luka u Brčkom, oštećenog Mehmeda Bukvića telesno povređivao, tako što ga je, rukom na kojoj je imao bokser udarao u predelu lica. Oštećeni je dva puta davao izjave, prvi put 1997. godine pred Kantonalnim sudom u Tuzli, a nakon toga 2010. godine pred Federalnom policijom u Australiji. Odbio je da svedoči putem video linka, jer se boji za bezbednost članova svoje porodice koji i danas žive u Bosni. Ocenjujući njegovu procesnu sposobnost u vreme davanja izjava, veštaci su utvrdili da je oštećeni bio procesno sposoban. Izjave oštećenog Bukvić Mehmeda smatra jasnim i iskrenim, pa kao primer navodi da je oštećeni izjavio da ga je tokom boravka u logoru Luka Konstantin Simonović u dva navrata udarao palicom, a Simonović je za isto delo pravosnažno osuđen pred sudom u Brčkom na kaznu zatvora u trajanju od 6 godina. Kako je oštećeni izgledao nakon što mu je optuženi naneo telesne povrede, opisali su svedoci Hasan Kamberović i Nermin Dervišević, čije su izjave pročitane tokom dokaznog postupka. Optuženi je oštećenog psihički mučio tako što mu je naređivao da na papiru napiše datum kada želi da bude ubijen. Smatra da je optuženi postupao sa direktnim umišljajem. Odbranu optuženog smatra neosnovanom jer ga je oštećeni detaljno opisao u svojim izjavama, u kojima je naveo i da je optuženom majka Muslimanka te da se optuženi zove Pop. Predložio je da ga sud oglasi krivim i izrekne mu kaznu zatvora u trajanju od dve godine, jer je tokom boravka u logoru pokazivao i humanist, tako što je logorašima delio cigarete, a među njima i oštećenom, što je oštećeni i sam potvrdio. Stoga smatra da ima mesta da se optuženom izrekne kazna ispod zakonskog minimuma.

Završna reč branioca

U završnoj reči branilac optuženog navedo je da tokom postupka nije utvrđeno da je optuženi izvršio krivično delo za koje se tereti, jer opis radnje izvršenja ne potkrepljuje ni jedan od izvedenih dokaza. Smatra da tužilac svoju tvrdnju bazira na samo na izjavama oštećenog koje su protivrečne. Tako oštećeni, u izjavi datoj 1997. godine, navodi da je u logor Luka došao 7. maja 1992. godine i da ga je Konstantin Simonović tukao i povredio 8. maja 1992. godine, a optuženog je video 10. maja, koji mu je tom prilikom dao cigarete. Optuženi mu je rekao da napiše šta znao o porodici Osmanović i tada ga udario bokserom. Međutim, u izjavi koju je dao 2010. godine, menja svoj iskaz, pa navodi da je teran da napiše datum kada hoće da ga ubiju. U istoj izjavi navodi da ga je otuženi udarao i to više puta. Branilac smatra izjavu svedoka Deronjića izkonstruisanom, jer svedok navodi da je u logoru Luka video oštećenog 9. maja 1992. godine, kojeg je tom prilikom jedva prepoznao, koliko je bio pretučen, a optuženom se stavlja na teret da je oštećenog povređivao 10. maja 1992. godine. Svedok Hasan Kamberović naveo je da je video oštećenog a na pitanje ko ga je maltretirao, oštećeni mu je rekao da nema ko sem Ive Kikice, Konstantina Simonovića i Gorana Jelisića. Tom prilikom optuženi nije spominjan. Konstantin Simonović bio je upravnik prihvatnog centra u Luci, i rekao je da optuženog ne poznaje. Upravo je Simonović krivično odgovarao za radnje koje se ovde optuženom stavljaju na teret, što je vidljivo iz njegove presude. U prilog tvrdnji da njegov branjenik nije izvršio delo za koje se tereti, branilac navodi da u spisima predmeta postoji dopis Suda u BiH kojim se ovaj predmet vraća sudu u Brčkom radi dovršetka istrage i donošenja tužilačke odluke, što jasno ukazuje da se postupak obustavi. Smatra da svi dokazi koje je TRZ izvelo tokom postupka nisu dovoljni za zaključak da je njegov branjenik kriv. Iskaze oštećenog Mehmeda Bukvića smatra nezakonitim, i da se isti zbog toga nisu ni mogli koristiti, odnosno da se na njima ne može zasnovati presuda. Time bi se prekršio član 6. EKPLJ, jer okrivljeni nikada nije imao priliku da ispita oštećenog. Predlaže sudu da donese oslobađajuću presudu.

Završna reč optuženog

U završnoj reči optuženi je izjavio da prihvta završnu reč svog branioca te da se ne oseća krivim. Ovo iz razloga jer iz logora nije mogao nikoga da izvede, takvo ovlašćenje nije imao. Prilikom ulaska u logor, kada je tražio članove svoje porodice, obzirom da mu je majka Muslimanka, morao je da ostavi naoružanje kod stažara. Ističe da njega nisu zvali Pop, kako to oštećeni navodi, već da su ga zvali "Boki."